

Gledališka kritika

Razočarani nakupovalci

Kristof Magnusson: Moški brlog, **SLG** Celje, premiera 1. decembra, ogled reprize 5. decembra

Petra Vidali

Trgovski centri so res na obrobjih mest (razen v Mariboru), šoping pa je eden od centralnih mentalnih fenomenov sodobnosti. To potrjuje tudi zasedenost šopinga v umetnosti. V dramatiki ga je že v 90-ih ovekovečil Marc Ravenhill z - morda ne poznate komada, naslov pa gotovo - Shopping and Fucking. Zgledni primerek "gledališča u fris" je pre-

poznal konzumerizem stvari in ljudi kot edini nagon in edino preostalo normo. Pri nas ga je na svoj cerebralno absurdni način ulovil v Shocking Shopping Matjaž Zupančič. Leta 2011 je za dramo, ki izvrstno pokaže krvavo zaodrje famozne možnosti izbire, prejel Grumovo nagrado, leto pozneje pa jo je tudi režijsko postavil prav na celjski oder.

Ustvarjalci

Prevajalka Mojca Kranjc, režiser in skladatelj Sandy Lopičič, dramaturginja **Tatjana Doma**, scenografinja Mateja Kapun, kostumograf Leo Kulaš, glasbena opremljevalca Sandy Lopičič, Mitja Švener, lektor Jože Volk, oblikovalec luči Sandy Lopičič, asistentka kostumografa Lara Kulaš.

Igrajo: (Janez, pilot, poročen z Aleksandro) Vojko Belšak, (Ernest, računalniški programer, poročen s Katjo) Damjan M. Trbovc, (Zmago, menedžer, poročen z Dragico) **Andrej Murenc**, (Mišo, gasilec, poročen z Erno) Tarek Rashid.

Tudi nemško-islandski romanopisec, dramatik, publicist Kristof Magnusson je fenomen zagrabil relativno hitro, Moški brlog je nastal pred petnajstimi leti. Tudi on nakupovanje prepozna kot bistvo našega sveta, ampak to se mu pač ne zdi razlog za tragedijo (sveta), ampak za komedijo, četudi z nekaj žalobnimi toni. Za kaj gre?

Zavetišče za moške, ki nočejo biti v trgovini, in za moške, ki nimajo doma
Foto: Jaka BABNIK

pobrala nagrade, ki so v tej zvrsti in tem prostoru možne, na celjskih Dnevih komedije in celo na zagrebških Dnevih satire, še zmeraj polni Staro dvorano SNG Maribor.

Tudi Moški brlog ima "dober ritem" in "popolno orkestracijo" v vseh momentih za komedijo ne tako kratke predstave (ura in tri četrt). Režiser zna poskrbeti za to, da so v vseh prizorih, ob vseh monologih in vseh dialogih prav vsi, ki so takrat na odru, akterji. Ne glede na to, kdo je v fokusu, vsi morajo vsak trenutek polno zapolniti. (Pri tem jim pomaga zabasana scena.) To je seveda nekakšna samoumevna predpostavka (dobrih) režij, vendar je v praksi redko tako dosledno izpeljana.

Za štiri igralce je takšna aktivna prisotnost gotovo težka, sploh ker so tudi res veliko časa na odru. Vendar se obrestuje, vsi dobro odigrajo vloge, nekateri pa pokažejo celo registre, ki jih pri njih še nismo videli in jih tudi ne bi pričakovali. **Andrej Murenc**, **Damjan M. Trbovc**, **Vojko Belšak** in **Tarek Rashid** bodo morali najbrž še dolgo (zanesljivo pa ne tako dolgo kot Večno mladi) igrati razočarane nakupovalce oziroma spremljevalce nakupovalk.

Moški brlog nam pravzaprav proda tezo, da svet, v katerem je šoping modus vivendi, ni več "a men's world".

Moški so prisiljeni v umike in skrivanje, moški se zdijo poraženci tega sveta, seveda pa je (tipično komedijski) paradoks takšne stave, da priložnost izkoristi za kup

seksističnih stereotipov, ki spadajo v stari moški svet. Ampak to naredi dobro, Moški brlog je (razmeroma) inteligentna komedija spolnih dobitkov, zamenjav in izgub. Sandy Lopičič se je v slovenski gledališki prostor - oziroma v njegov žanrski in durovski del - odlično zapisal z režijo "songdrame" Večno mladi. Dolgo po tem, ko je predstava